

Για «**ευρύ μέτωπο των προοδευτικών δυνάμεων**» μίλησε ο πρωθυπουργός Αλ. Τσίπρας στην ομιλία του στο Μέγαρο Μουσικής.

«**Από τη μια η ΝΔ και η ακροδεξιά και από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ και οι δημοκρατικές δυνάμεις**», επανέλαβαν εν χορώ βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ στη συζήτηση της «πρότασης ψήφου εμπιστοσύνης» προς την κυβέρνηση.

Ας μιλήσουμε όμως με όρους της πολιτικής και κοινωνικής πραγματικότητας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ ως κόμμα και ως κυβέρνηση, ενσωμάτωσαν ως δικό τους πρόγραμμα τις ιδιωτικοποιήσεις, την υπαγωγή σε ένα μόνιμο καθεστώς επιτροπείας της ευρωζώνης και της ΕΕ, την επιβολή μιας διαρκούς λιτότητας, ληστείας των συντάξεων και των ασφαλιστικών ταμείων, την εναγώνια αναζήτηση «επενδυτών» που θα αξιοποιήσουν την εξάρθρωση των εργασιακών σχέσεων, μαζί και την πολιτική πλήρους ευθυγράμμισης προς τους πολεμοκάπηλους σχεδιασμούς του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ. Αλήθεια, αυτοί οι άξονες πολιτικής, τοποθετούνται στην «αριστερή, προοδευτική παράταξη»;

Αλλά ας μιλήσουμε και με όρους πολιτικών σχηματισμών και συμβολισμών.

Από ποιους απαρτίζεται αυτό το «προοδευτικό μέτωπο»; Απάντησε ο Τσίπρας με σαφήνεια, μιλώντας για ένα «ευρύ προοδευτικό μέτωπο» στις ευρωεκλογές, «για να συνεισφέρουμε στην οικοδόμηση μιας μεγάλης συμμαχίας της Ευρωπαϊκής Αριστεράς, της οικολογίας και της σοσιαλδημοκρατίας που απεγκλωβίζεται από την αυτοκαταστροφική προσκόλληση στο νεοφιλελεύθερο και συντηρητικό πλαίσιο». Δηλαδή ένα μέτωπο που ξεκινάει από τους ΝΑΤΟβαμμένους Πράσινους και τους Σοσιαλδημοκράτες της Γερμανίας, ως τους υμνητές του σφαγείου της ΕΕ σοσιαλδημοκράτες, σοσιαλιστές και «αριστερούς» της Γαλλίας, της Ιταλίας και αλλού. Ξέχασε τον Μακρόν...

Μόνο αν μιλήσει κανείς με όρους κομματικών μηχανισμών και συγκρότησης ομάδων σύγκρουσης για την κυβερνητική διαχείριση, μπορεί να στοιχειοθετήσει αυτή την ψευδεπίγραφη διαιρετική γραμμή όπως τη θέτει ο ΣΥΡΙΖΑ.

Η διαρκής σύγκλιση της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ στα βασικά ζητούμενα της αστικής και ευρωενωσιακής πολιτικής, μεταλλάσσουν τη μεταξύ τους αντιπαράθεση.

Στην **καλύτερη περίπτωση** αναδεικνύονται «πολιτισμικές» διαφορές, συμβολισμοί και ρητορικές περιταυτοτήτων με ευαισθησίες στη μια ή την άλλη κατεύθυνση, απευθυνόμενοι σε διαφορετικές «ομάδες ενδιαφερόντων».

Στην **τυπική περίπτωση**, η αντίθεση που κινεί το νέο αστικό διπολισμό είναι η αντιπαράθεση με όρους τιμότητας, ύφους και ήθους στη διαχείριση μιας εντελώς δοσμένης και κοινής στην ουσία τους πολιτικής. Δεν είναι τυχαίο που οι αλληλοκαταγγελίες περί «διαφθοράς», καταλήγουν τελικά να γίνονται το κύριο πεδίο αντιπαράθεσης.

Έχοντας ο ΣΥΡΙΖΑ την ίδια με τη ΝΔ κοινωνικοοικονομική ατζέντα και αντίληψη για τη θέση της χώρας στους βασικούς οικονομικούς και πολιτικούς οργανισμούς του κεφαλαίου, όχι μόνο δεν αντιπροσωπεύει κάποιου τύπου «αριστερή πλευρά», αλλά χτίζει μια αντιπαράθεση πόλων αστικής πολιτικής.

Σοσιαφιλελευθερισμός ευρωπαϊκής και ΝΑΤΟικής κοπής ενάντια σε (ακρο) νεοσυντηρητισμό Τραμπικής και Ορμπανοσαλβινικής εκδοχής. Αν επιβληθεί αυτό το ιδιόρρυθμο δίπολο μεταξύ «δεξιάς» και «ακροδεξιάς», τότε ο σίγουρος χαμένος είναι τα συμφέροντα των εργαζομένων, των ανέργων και των φτωχών, αλλά και πιθανός νικητής ο ανερχόμενος νεοφασισμός.

Ευτυχώς, στην Ελλάδα τουλάχιστον, η αντίσταση της αντικαπιταλιστικής, κομμουνιστικής αριστεράς, διατηρεί ανοιχτή την ελπίδα της εργατικής λαϊκής αντεπίθεσης και δεν επιτρέπει να μετατραπεί η κοινωνική δυσaréσκεια σε εύκολη λεία της ναζιστικής Χρυσής Αυγής και του ποικιλώνυμου ακροδεξιού, εθνικιστικού χώρου.

Ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να επιβάλει το δίλημά του, ακριβώς σε βάρος αυτής της αριστεράς και της επικίνδυνης προοπτικής που μπορεί να αντιπροσωπεύσει για την αστική πολιτική, με την προσφυγή στο δέλεαρ για τα λαϊκά στρώματα (στην ουσία ωμό εκβιασμό) των «άμεσων» συμφερόντων επιβίωσης τους. Να που οδηγεί αυτή η νόθα διχοτομία αν επιβληθεί:

Το «**άμεσο**» συμφέρον να καταπιεί το **μακροπρόθεσμο** και ουσιαστικό.

Η **ατομική** ανάγκη (μέσω του φόβου) να εξοντώσει τις **συλλογικές** και καθολικές ανάγκες.

Η **δικαιοσύνη** να δώσει τη θέση τους στην **ελεημοσύνη** και την δήθεν χαριστική «**παροχή**»

Οι **άνθρωποι με ανάγκες και δικαιώματα**, να αντικατασταθούν από «**ωφελούμενους**» και οικόσιτους εξαρτημένους

Η αναζήτηση της **αλήθειας** και των βαθύτερων αιτιών, να δώσει τη θέση της στην **πίστη** για την αιωνιότητα του καπιταλισμού και της ΕΕ.

Είναι μια γνώριμη πολιτική πρόταση: **Βλέπει το μέλλον ως εκδοχή του παρόντος.**

Ωστόσο, αντίθετα η αριστερά της εργατικής πολιτικής και της αντικαπιταλιστικής ανατροπής, αναζητεί ένα μέλλον ελεύθερο από τις δεσμεύσεις του παρελθόντος και του παρόντος.

ΠΡΙΝ 20/1/18